

kommer hele Kvindesagen. Her maa vi alle være aarvaagne, men i de enkelte Spørgsmaal danner den enkelte Person sig jo ogsaa sin Mening, saa her hjælper „Repræsentationen“ heller ikke. I alt, hvad der er fælles for os, der gælder det ogsaa om, at vi mærker Fællesskabet og hjælpes ad at virke samlende. Og naar vi vælger Styrelse bør vi søge at faa de Mænd og Kvinder valgt, der egner sig bedst dertil — uden Hensyn til, om de bor i By eller paa Land — eller i hvilken af de forskellige Landsdele.

Gerda Skovmand Jørgensen.

Plejebørnstilsynet i København.

Det kan ikke andet end glæde „Kvinden og Samfundets Læsere at erfare af Artiklen om Plejebørnstilsynet i København i sidste Numer af Bladet, at Sundhedsvedtægtens § 3, 3. Stykke, kun er en lovlig Stadfæstelse af en gennem flere Aar anvendt Praksis, og at Tilsynet med Kommunens Plejebørn indenfor Kommunens Omraade har været betroet Kvinder samt at disse Kvinder nu lønnes for deres ansvarsfulde og besværlige Arbejde, og vi er Indsenderen taknemlig for de autentiske Oplysninger, hun bringer om dette Forhold. Navnlig glæder det os at erfare, at den kommunale Ledelse i København siden 1894 er kommen bort fra det frivillige og ulønnede Tilsyn, som endnu benyttes de fleste andre Steder, og som det maa være baade i Kvindernes og Samfundets Interesse, at faa afløst af et lønnet og sagkyndigt. Forhaabentlig vil man, efter at de tilsynsførende Kvinder nu er ansatte blandt Sundhedskommissionens Personale, i en nær Fremtid naa dertil, at de lønnes ikke blot med 600 Kr. og Pension, men at Stillingen lønnes saaledes, at den kan søges som en Livsvirksomhed af dertil uddannede Kvinder, som kan hellige denne ansvarsfulde Gerning hele deres Arbejdskraft.

Forøvrigt gjaldt den Kritik, som kom til Orde i Artiklen om den ny Sundhedsvedtægt i „Kvinden og Samfundet“s Nr. 8, navnlig den Bestemmelse i Vedtægten, at det er Embedsmænd under Magistraten, som skal føre Tilsynet med Kommunens Plejebørn indenfor andre Kommuner. Vi kan ingen Grund se til, at Kommunens Plejebørn udenfor København skal være under mindre sagkyndig Kontrol end Plejebørnene i København.

Bliver Kredsene fuldgyl-digt repræsenterede ved Fællesmøderne?

—o—

Rent bortset fra de Kredse, der er saa uheldigt stillede, at de ikke evner at sende Repræsentanter til Møderne, forelægger jeg ovennævnte Spørgsmaal for de Kredse, der møder med een eller flere Delegerede.

Der er desværre saa mange Forhold, der træder hindrende i Vejen for de enkelte Medlemmers Deltagelse i Fællesmøderne, at det ikke altid er de Tilidsmænd, der møder, som Kredsen ønskede at sende. Men selv om disse Repræsentanter er nok saa forstandige og i deres Meninger selvstændige Mennesker, er de desuagtet ingen fuldgyltig Repræsentation for vedkommende Kreds, hvis deres Anskuelse ikke er i Samklang med de Ønsker og de Krav, denne nærer og stiller.

Derfor bør man i alle Kredse, naar Dagsordenen for et Fællesmøde er udsendt, sammenkalde til et Medlemsmøde, og der i Forening med de valgte Delegerede gennemgaa denne og tage Stilling til deres forskellige Punkter, ligesom Repræsentanterne efter Fællesmødet maa staa Kredsen til Regnskab for de Afstemninger, de har foretaget her.

Først da kan et Fællesmødes Beslutninger siges at være et sandt Udtryk for Foreningens Villie og ikke blot et Udslag af rent vilkaarlige Handlinger, fremkaldt maaske af en Øjeblikks-Stemning.

Ved denne stærkere Samvirken mellem de enkelte Kredse og Fællesmøderne underbygges Foreningen, thi den forøgede Interesse for Fællesmødernes Beslutninger, der herved vil skabes blandt alle de mange Medlemmer, der er udelukket fra at deltage i disse Møder, vil styrke Solidaritetsfølelsen.

Elna Hansen.

Til Fru Astrid Hostrup.

—o—

Som Medlem af D. K. ønsker jeg at fremkomme med nogle faa Bemærkninger i Anledning af en i forrige Nr. af Fru Astrid Hostrup fremsat Paastand. Skønt Sagen ikke falder indenfor „Kvinden og Samfundet“s Rammer, kan Bladet dog ikke staa sig ved at lade en saadan fremkomme uimodsagt. Fru Hostrup skriver: „Paa faa Undtagelser nær staa Soldaterlivet som en utaalelig Tvang for vor mandlige Ungdom. Det er

en Tid, der virker sløvende, ja ofte forraaende paa dem.“ En saadan Udtalelse kan kun forklares ved en saa overfladisk Kendskab til de virkelige Forhold, at man maa undre sig over, at Fruen, som selv „kunde have Lyst til at advare mod overfladisk Bedømmelse af det, man ikke kender til“, ikke har afholdt sig fra at fremkomme med den.

Som Officer i Hæren har jeg haft rig Lejlighed til at iagttage Soldateruddannelsens Virkning paa de unge Mænd og tør trygt udtale, at den for det store Flertal tværtimod at være sløvende og forraaende er udviklende ikke alene for Legemet, men ogsaa for Energi og Viljekraft, ligesom Soldatertjenesten fremmer Forstaaelsen mellem de forskellige Samfundsklasser. Soldaterlivet rummer for mange en Sum af de lyseste og bedste Ungdomsminder, og kan vel saaledes næppe have været følt som en utaalelig Tvang.

Som Bevis herpaa skal jeg blot anføre, at Livgarden, der kun aarlig har en Rekruttilgang paa 272 Mand, har den Glæde at se, at det hjemsendte Mandskab Landet over har dannet Garderforeninger med et Medlemsantal paa over 3000. Disse Foreningers Formaal er bl. a. at værne om Minderne fra Tjenestetiden.

I de frivillige Korps, der nu er i kraftig Vækst, er omtrent Halvdelen af Medlemmerne tidligere Soldater, der altsaa ikke har faaet nok af Soldaterlivet i Tjenestetiden.

Hvorledes kan Fruen forene disse Kendsgerninger med sin Paastand!

Det har gjort mig meget ondt at se, at disse nedsættende Udtalelser stammer fra en Højskole, thi gennem mit mangeaarige Arbejde med Landets Ungdom, har jeg netop erfaret Højskolens udviklende og forældende Indflydelse paa de unge. De fra Højskolen udgaaede unge Mænd hører som Regel til de bedste og mest interesserede Soldater.

Ivan Carstensen,
Kaptajn af Livgarden.

Artikler og Meddelelser, som ønskes optagne i Bladet for d. 15. i Maa-neden maa være Redaktionens i Hænde senest d. 5., — for d. 30. senest d. 20.